

→ tja. Pop, nja. Folklikt, ibland. Koral, det också. Konstmusik, med tillägget nu- då. Titlar som *Hur ska det gåt*, *Slottsskogen*,

Kyrkviken, *Födelsedagsvals till S* och *Signes psalm* ger kanske en ledtråd in i den improviserade musiken. Ja, det måste det vara, den kan inte vara annat.

Stämningsfullt och stilla, samtidigt som Hederos gärna löper snabbt över tangenterna. Mycket vackert. Men också ödesmättat. Toner målas på en duk. Sätt dig, lyssna, låt musiken långsamt ta sig in i dig och tolka själv. Avslutas några

Vissångaren och gitarristen Robert Vennström i mitten tillsammans med Heine Bugge, dragspel, och Ole Amund Gjer- svik, bas.

Foto: Daniel Eriksson

Erikssons omväxlande CD-växlare

Robert Vennström hör till en vistradition som knappt finns längre och är samtidigt en högst personlig vissångare. Hans röst känns igen. På nya albumet **"Till det eviga"** (ACOUSTIC RECORDS ★★★★★) har han tonsatt äldre svensk poesi. Och han gör helt rätt: förstärker dikternas egna melodier. Till exempel *Kung Liv och drottning Död* (dikt av Oscar Levertin) hade blivit en klassiker på typ 50- och 60-talen. Vennström spelar själv gitarr och **Heine Bugge** kompletterar och poängterar snillrikt på dragspel.

Att jag skulle få höra albumet **"Blodröd måne"** med dansk-italienskan **Sara Indrio** på jazzetiketten STUNT

